

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 11.

16de marts 1901.

27de aarg.

Veitilsfreds.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakter til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommeende reaktioner af bladet sendes til Rev. D. P. Bangsnes, Story City, Iowa. Penges og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 10.

Abraham er stert i troen.

I dette stykke fortælles om to forskellige begivenheder i Abrahams liv.

Først hører vi, at Gud gjentog sit løfte til Abraham om at gøre ham til fader for et stort og talrigt folk. Som himmelens stjerner skulde hans aftom blive talrig. Hvem er Abrahams aftom? Jødefolket er hans aftom; og det er et talrigt folk. Men endnu flere skulde regnes som Abrahams aftom. I hans aftom skulde alle jordens slegter velsignes, det vil sige: i Kristus. Og alle, som ved troen har del i Kristus, altsaa alle troende i verden, regnes som Abrahams børn. Rom. 4, 18. De er det aandelige Israel. Abraham troede Guds løfte; og denne tro blev regnet ham til retfærdighed.

Paa samme maade bliver ogsaa vi retfærdige for Gud. Jesus Kristus, Abrahams aftom, er født til verden. Han vandt for os alle som vor frelser forladelse for synden, naade og retfærdighed. Ved troen paa ham faar vi alt, hvad han vandt for os, forladelse for vor synd, og dermed retfærdighed for Gud, saa at Gud ser os, som om vi aldrig havde syndet. Dette gav Gud os allerede i vor daab, da han tog os i pakt med sig. I denne pakt skal vi bevares skal vi lære at være gæstfrie.

Videre fortælles i vort bibelhistoriestykke om et besøg, som Herren sammen med to engle af lagde hos Abraham. Abraham, som forstod, at det var Herren, tog med glæde imod de himmelske sendebud og opbarte dem paa bedste maade. Af dette, siger Guds ord, Hebr. 13, 2, skal vi lære at være gæstfrie.

Naar Herren allerede i det gamle testamente omgiktes mennesker som en mand, talte mundtlig og aab og drak med dem, saa var det en forkyndelse om, at han engang vilde tage bolig blandt menneskene, at han vilde vandre og virke iblandt dem, saaledes som vi kjender

ham fra vor frelser's livshistorie i det nye testamente.

Da Herren og de to engle havde holdt maaltid, fremkommer Herren med sit erende. Han lover igen Abraham en søn, og sætter nu ogsaa tiden for sønnens fødsel: "Om et aars tid."

Sara hørte dette og lo. Hun syntes det var urimeligt, fordi hun var saa gammel. Det var vantrø. Det var en skrøbelighedsynd hos Sara. Herren rebsede hende ogsaa for den.

Gud rebser ogsaa sine børn for deres skrøbeligheder. Men han støder dem ikke fra sig. Han er naadig og langmodig. Men synd er det at tvile paa Guds løfter. "Mon nogen ting er umulig for Gud?"

Barnesorger og barneglæder.

(Fortsættelse.)

Og nu gif de ud i haven, men Betty saa sig forundret om derude. Hun syntes, hun ganske bestemt havde seet denne have engang før. Men naar? Kanske det var i en drøm?

De gif henover de fløielsbløde græsplæner, Betty i dybe tanker og rent frabærende. Bludselig vendte hun sig straalende om til Nesta. "Nu ved jeg det! Nu husker jeg det! jeg har været her engang før! Jeg kom ind gjennem den porten der fra skoven, og jeg fik nogle nydelige liljer af en gammel dame. Kjender du hende? Hun ser ud som en dronning. Bor hun her?"

Nesta saa meget forundret ud.

"Nei, du maa have drømt det, Betty. Hvordan kunde du komme hid? Naar var det?"

Betty fortalte om sit eventyr i skoven, og Nesta hørte forundret paa.

"Det maa have været min mor", tænkte hun, "men jeg kan næsten ikke forstaa det, for det er aldeles uligt hende at tale til børn."

Saa sagde hun: "Hvor vil du helst være, Betty, her i haven eller derude i skoven?" "Vil du aabne porten, saa jeg kan saa se?" sagde Betty takfuld.

Nesta gjorde det, og Betty stod længe taus. "Hvad liker du bedst, Betty, haven eller skoven?"

Betty saa paa de smukke blomster, græsplænerne og de velskete havegange og derfra ud paa de løvrige træer med det gylbne solskin over.

"Den gamle dame, jeg traf her sidst, spurgte

mig om akkurat det samme, og da sagde jeg, at jeg ikke havde bedst, men nu tror jeg, at jeg synes bedst om floven", svarede hun.

"Du foretrækker altså naturen uopdyrket? Ja det gør jeg ogsaa."

"Sagde du natur?" spurgte Betty ivrig. "Mener du Moder Natur? Du sagde, du vilde vise mig hende en dag."

"Ja det er jo sandt, jeg havde glemt det. Se ud der, Betty, der er hun. Naturen er Guds deilige jord, floven, fuglene, kaninerne, blomsterne, stenene, alt som Gud har skabt, og som vi lader være urørt."

Betty rynkede panden og saa forundret ud.

"Jeg forstaaer ikke", sagde hun. "Jeg troede, det var en dame; mr. Roper sagde, han havde lært saa meget af hende."

"Ja det har jeg ogsaa", sagde Nesta alvorlig. "Hør her, Betty. Jeg har mange gange gaaet ud i naturen træet og bebrøvet og trift; jeg har spaseret i floven, og alt, hvad jeg der har seet, har opmuntret og forfristet mig. Jeg har der lært at forstaa Guds kjærlighed og Guds omhu og hans fuldkommenhed. Du er for liden til at skjønne dette nu, Betty, men naar du bliver større, vil du forstaa det. Gud har skabt alting smukt, og han vaager over den mindste fugl og det mindste træ og over hver en blomst. Alt i naturen lærer os at tænke paa ham og at se, hvilken omhu og kjærlighed, han har for alt, hvad han har skabt."

Betty saa paa Nesta med sine store blaa øjne.

"Ja Gud er jo glad i alt, ikke sandt? Han er akkurat lige glad i Prins, som han er i dig og mig."

Nesta betænkte sig lidt.

"Lille ven, jeg tror, Gud har en anden kjærlighed til os end til dyrene. Vi har kostet Zelfseren hans liv; vore sjæle er bleve gjeløste; dyrene har ingen sjæl, de ved ikke forskjel paa ret og uret —"

"Jo, Prins ved det", afbrød Betty hende hurtigt, "han kjender meget af bibelen, for jeg har fortalt den det og læst høit for den om søndagen. Den liker det; den ligger ganske rolig paa fanget mit og folder labberne og hører paa. Og jeg har fortalt den, at Jesus døde for den, og at den maa forsøge at være snild. Og det gør den. Den vil saa gjerne være snild; igaar havde den saa forferdelig lyst til at springe efter kyllingerne, men jeg kaldte paa den og sagde, at det var galt, og da rørte den dem ikke, endda den havde saadan lyst, at den saa og saa paa dem og slikkede sig om munden."

Nesta lo, men forandrede samtaleemne, og et par minutter efter forlod hun Betty og gik ind.

Betty vandrede omkring ude i floven og satte sig tilslut ned paa den bløde mose, omgivet af bregner; hun tog Prins paa fanget.

"Er det ikke deiligt at være her idag, Prins? Tænk at saa være en hel dag i det nydelige, store hus og ikke blive sendt bort straks med nogle liljer som sidst. Tror du, jeg faar se den pene, gamle damen igjen; da skal jeg huffe at spørge, om det var hende, som sendte dig til mig i en kurv. Forstod du det, som miss Fairfax sagde om naturen, Prins? Jeg forstod noget af det."

Og saa lagde hun sit lille krøllede hoved ned paa den bløde mose, kysede den og sagde sagte:

"Moder Natur, jeg skal hilse dig mange, mange gange fra mr. Roper."

Men Prins ikke et ord om at sidde længe rolig, og da straks efter en kanin sprang forbi, var den efter den som et lyn. Betty for ogsaa op og begge sprang omkap.

Da Nesta kom ud i haven igjen en halv times tid efter, fandt hun Betty i ivrig samtale med den gamle gartner, og Prins paa jagt efter snegle i hekken lige ved.

"Vi blev ikke længe i floven", sagde Betty, "vi blev saa trætte af at springe efter kaninerne."

"Kom og spis middag nu, men vær med mig ovenpaa først, saa skal du saa vaske hænderne dine."

"Skal den finte damen ogsaa spise sammen med os?" spurgte Betty, da de gik opad den brede egetræstrappe.

"Hjæ lille ven, huff hun er syg; jeg ved ikke, om hun spiser med os idag."

Nesta førte sin lille gæst gennem en lang gang til et smukt sovebærelse, og Betty saa sig omkring paa alle billede og paa al nips, gjorde tusend spørgsmaal og fingrede paa alt, hun kunde naa.

Hendes krøller blev hørtet, ansigt og hænder vasket, og hun blev derpaa ført ned i stuen.

"Dette er min lille ven, mor", sagde Nesta, da de kom ind.

En høi stikkelse vendte sig om fra vinduet, og Betty saa nu, at det var den samme dame, hun havde mødt i floven. Hun saa endnu koldere og strengere ud end dengang og tog op sin guldlorgnet for at se paa den lille pige.

Men Betty saa smilende op paa hende med et straalende ansigt, og der kom et venligere udtryk i den gamle dames øjne. Til sin dat-

Þaa mamas faug

508 tandlægen.

ters store forundring hviende hun sig ned og kysede lille Betty.

"Er det dig, som er her", sagde hun, "jeg vidste ikke, jeg skulde se dig saa snart igjen."

Saa vendte hun sig til Nesta.

"Grace sagde, hun vilde spise med os idag; hun er i spisestuen; det er bedst, vi ogsaa gaar."

De gik stille ind i den store spisestue og begyndte maaltidet. Betty sad taus og lidt forknøbt. Hun følte sig trykket ved det store bord, den stive, høitidelige stemning og den lybløse, oppartende tjener.

Tiende Kapitel.

Hos Mrs. Fairfax.

Miss Grace var den, som talte mest ved middagsbordet, men det var alt bare klager og misfornøielse, over maden, over beiret og over sin sygdom. Betty's store, forundrede øine lige operfor hende ved bordet syntes at irritere hende endnu mere. Til sidst gav hun et libet strig fra sig.

"Jeg er sikker paa, her er en hund i bærelset", raabte hun. "Hvor ofte har jeg ikke sagt Dem, Jennings", dette var til tjeneren, "at De skal holde hundene borte fra bærelserne!"

"Det er min hund", sagde Betty straks; "det er bare Prins, den sidder altid under min stol; den er saa snild og er saa stille som en mus."

"Tag den ud af bærelset straks, Jennings; jeg kan ikke smage en eneste mundfuld mer, saa længe den er her. Den skulde aldrig haat lov til at komme herind."

"Na Grace, den gjør jo ingen fortræd", sagde Nesta.

Miss Grace lagde kniv og gaffel ned og lænede sig tilbage i stolen.

"Der er ingen, som tager hensyn til mine nerver; det nytter ikke for mig at sige et ord; det er bedst, jeg gaar tilbage til mit bærelse. Jeg ved ikke, hvorfor jeg skal bede og tigges om at spise middag herinde; naar jeg kommer, saa bliver jeg baade pint og plaget."

"Tag hunden ud", sagde Mrs. Fairfax rolig, og derpaa vendte hun sig til Betty, der saa rød og forstrøket ud: "Jennings vil nok passe paa Prins; den skal saa middagsmad i kjøkkenet."

"Der er vel ingen, som vil slaa den? Den vidste ikke, det var galt at følge mig", og Betty fik taarer i øinene, da hun saa Prins grebet i nakken og baaret ud.

"Nei da, ingen vil slaa den", forstikrede Nesta; men Betty havde efter dette rent mistet appetiten, og straks damerne reiste sig fra bordet, sprang hun hen til Mrs. Fairfax.

"Kan jeg saa lov at saa Prins igjen nu? Jeg savner den saa."

"Ja, nu skal du saa den igjen. Hvad vil du underholde Betty med i eftermiddag, Nesta?"

"Jeg vil tage hende med mig ud i haven, mor. Men nu hører jeg, gamle Mrs. Parr er kommen for at hente noget medicin, jeg lovede hende. Hendes mand er saa daarlig af bronkit igjen. Jeg maa gaa og tale med hende, men jeg skal ikke blive længe."

"Saa kan Betty imens komme ovenpaa til mig."

Nesta forundrede sig igjen, men sagde ingenting.

Mrs. Fairfax tog Betty ved haanden, og de gik ovenpaa i et nydeligt, libet bærelse.

Betty satte sig ned paa en lav, liden stol ved vinduet og snakkede væk af hjertens lyst.

"Var det ikke dig, som sendte Prins til mig? Jeg er sikker paa, det var dig. Den er saa sød og snild, og det er forførbelig morsomt bestandig at bære to; jeg gaar aldrig alene nu længer."

Mrs. Fairfax smilede; hun syntes at miste noget af sin stibhed, naar hun var alene med Betty.

"Er Prins lige meget selskab for dig som en bror eller en søster?"

"Ja meget, meget bedre; jeg vilde ikke have nogen anden end den i hele verden."

"Hvad har du gjort, siden jeg saa dig sidst?"

"Mange, mange ting. Jeg gaar i kirken og hører Miss Fairfax spille orgel, og jeg tager blomster med til lille Violet, og Prins og jeg leger og spaserer. Jeg tror ikke, jeg er fuldt saa usikkertlig her, som jeg pleiede at være i London. Men det er saa meget anderledes her. Douglas sagde forleden dag, at her lod Mary ham klatre i alle de træer, han vilde; men hvis han forsøgte at klatre op i en af lygtepælene i London eller i et af træerne i parken der, saa blev hun rasende sint og stængte ham ind i cellen for det. Og her paa landet faar vi springe ud, naar vi vil, og gaa, næsten hvor vi vil. Uf, vi gruer os til at komme tilbage til London; det er saa forførbelig vanskeligt at bære snild der."

"Men glæder du dig ikke til at se din far og mor igjen?"

(Fort.)

Do billeder fra livet.

1.

Et fortløjet barn laa og drog sine sidste sukke i en elendig jordhytte i Peking, Kina.

Stemmen blev svagere og svagere, og nu og da drufnede den i den unge moders hulken og klager, der hun i fortvivelse sad og stirrede paa sit døende barn. Hun længtede efter at trykke det til sit bankende hjerte, men hun havde altid hørt, at der er dæmoner omkring den døende, som venter paa at snappe sjælen bort, og saaledes var hun bange for sit eget barn, fordi det var døende!

"Det er snart tiden", sagde svigermoderen, idet hun saa paa den helbende folstraale, som havde listet sig ind i det uhyggelige rum gennem et hul i papirvinduet; og hun tog det hjælpeløse barn med en bestemt mine. Moderen skreg: "Barnet mit er ikke død! Barnet mit er ikke død endnu!"

"Men det har blot en mundfuld aandebrag tilbage", sagde den gamle kone, "fjerren vil snart komme forbi, og da maa vi beholde det i huset hele natten. Der er ingen raad for det; guberne er brede paa dig."

Moderen vovede ikke at modsætte sig, og hendes barn blev ført bort fra hende. Hun saa det aldrig mere.

En gammel, sort kjerre, der blev trukket af en sort ko, kjørte langsomt nedad gaden; det lille legeme blev lagt blandt de andre, som allerede var samlet der, og kjerren stranglede videre gennem statsporten. Udenfor bymuren lagde han dem alle i et stort hul i jorden, fastede kalk over dem og kjørte videre.

Ingen gravsten merker pletten; ingen blomst vil nogenfinde blomstre paa den grav.

Den bedrøvede kvinde klager: "Barnet mit er borte! Barnet mit er borte! Jeg kan aldrig finde det igjen!"

Hint fortløiede barns moder er en hedning.

2.

Et blaaspjet barn ligger og stønner paa dunpudderne i bets bugge, og det hvistedes lyst gennem missionen: "Barnet dør."

Med sorgfulde hjerter samlede vi i det hjemløste hus; men trøsteren var kommen før os.

"Bort barn gaar hjem", sagde moderen, og skjønt hendes stemme skjalv, smilede hun sødt ned over den lille lidende.

"Vi gav hende i daaben til Herren, da hun

kom til os. Han er blot kommen for at tage laanet igjen", sagde faberen ærefrygtfuldt, og han slog sine arme ømt om sin hustru.

Som vi gennem taarer iagttag det lille liv, der svandt hen, begyndte en sagte at slynge:

D Jesus, træd du min dødsfæng til,
ræt haanden med mistund over
og sig: Denne dreng, denne pigelig,
hun er ikke død, men hun sover!
D, slip mig ei før, at op jeg staar,
i levendes land dig lover!

De blaa øine aabnede sig for sidste gang, og med et langt blit ind i de kjære ansigter, som stod over hende, lukkede de sig atter, og med et stille suk gik det søde barn ind gennem porten til den himmelske glæde.

"Lad os bede", sagde en sagte røst. Vi knælede ned sammen, og himlen kom saa nær, at vi næsten kunde se de hvidklædte og høre velkomstsangene.

Der er ingen barnelister tilkjøbs i Peking; derfor maatte der gøres en liden kasse; vi forede den indvendig med blød, hvid silke fra en kinesisk butik. Vi klædte barnet i hendes snehvide dragt og lagde hende ømt ned i hendes sidste hvilested. Vi pyntede bærelset med blomster og strøede disse over den lille.

Den følgende dag ledsagede vi den lille kiste til kirkegaarden.

Men en haabets sang og trøstens ord talte vi til de sorgende hjerter.

Nu merker en hvid sten den hellige plet, hvor vi lagde hende, og paa graven blomstrer der blomster, og den besøges ofte og pleies med omhu.

"Herren gav, Herren tog, Herrens navn være lobet!" siger barnets fader, mens barnets moder svarer: "Bort barn er saligt; vi skal finde hende igjen og have hende snart i himlens glæde og herlighed."

Det blaaspjete barns forældre er kristne.

Ser I forstjellen? Maa det ikke mane os til arbejde for Jesu sag, der er menneskets lykke og evig fred og glæde?

Der er en Gud, hvis almagts ord har frembragt himmel, hav og jord. Det vidner blomsterengens dragt, det viser stjernehimlens pragt. Jeg hører ham i torbenns drøn og ser ham i naturen skjon.

Til billedet.

Har du nogen gang været hos tandlægen? Ja, da ved du, at det er just ingen lystelig gang. Kanste det er gaaet dig, som jeg har hørt, det er gaaet saa mange. Hjemme var tandpinen saa slem, at du maatte sgrige i vilben sky, og trods al gru drev smerten dig afsted til tandlægen. Men da du kom til døren og skulde ind, — ja hvor var saa tandpinen blit af? Væf var den, — saalænge til du var næsten helt hjemme igjen.

Han, som her ringer paa, har nok tandpinen endnu; for han ser saa ynfelig ud.

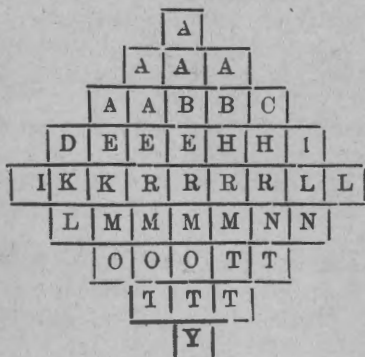
Opl. paa gaader i nr. 9.

Fem begravede byer: Dublin, Uleaa, Nabo, Napoli, Randers.

Sirkantgaade: D ø r
D r e
R e n

Billedgaade: Træst og lauesuld, vild, hovmodig var manden.

Diamantgaade.

Bogstaverne i ovenstaende figur skal ordnes saaledes, at den lodrette og vandrette midtlinie kommer til at lyde ens og de ni vandrette linjer afgiver følgende navn:

1. En selvhjd.
2. Et husdyr
3. En ø i Middelhavet.
4. En by i Belgien

5. En by i Nordamerika.
 6. Et land i Europa.
 7. En elv i Frankrig.
 8. Et krybdyr.
 9. En selvhjd.
- R. S. Fjotland.

Bogstavgaader.

I.

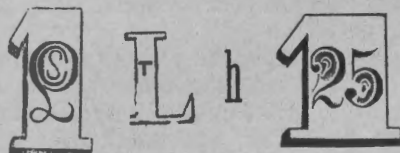
1 4 3 et pattedyr. 1 4 4 1 6 er et pigenavn.
1 3 er et træ 2 5 6 5 er et pigenavn 4 1 2 5
er et pigenavn 1 2 3 4 5 6 7 er et land i Europa.

II.

2 3 5 er et guttenavn. 3 2 4 er en fugl. 4
2 8 er noget, som alle har havt eller har 3 2 4
4 5 er noget vi har paa vore klæder. 10 2 9 er
et bibelsk mandnavn. 9 11 9 4 er ogsaa et bi-
belsk mandnavn. 4 2 6 5 er noget, som vokser
paa fjeldet. 1 5 6 7 er et husdyr. 1 2 3 4 5 6
7 8 9 10 11 er en by i Norge.

Nora Kristensen,
Kristiania

Billedgaade.

Erling Hytten, Trondhjem 9 1/2 aar.

Sirkantgaade.

a. a. e. e.
e. f. f. l.
l. r. r. f.
j. j. j. u.

Disse bogstaver skal ordnes saaledes, at linjerne lyder ens baade vandret og lodret og betegner:

- Et pigenavn.
En fift.
En bygning til at have ved i.
Et bibelsk navn.